

BOTY DO PŮLNOCI

Matěj Vavřina

Matěj Vavřina

Boty do půlnoci

© Youngbooks
Praha 2013

© Matěj Vavřina, 2013
©Youngbooks, 2013

Pavel šel polní cestou a před očima se mu odehrával ohradský masakr. Cesty nebylo poskrovnu, a tak si mnohokrát stihl představit všechny okolnosti případu. Z napjatého soustředění, živeného krátkými potahy z cigarety, ho probralo až pole vysokých, do černa seschlých slunečnic. A protože tudy šel první podzim v životě, považoval temné lány za jakési neurčité znamení. Kráčel, prodíral se travou vrůstající do stále užší vyšlapané cesty, dokud v dáli nespatriil první domy příští vesnice. Do uší mu šeptal vítr. Ne slova, jako Ivanovi před dvěma lety; v poryvech jen tiše pískal.

Říjnová neděle, podobná té dnešní, vykreslovala se do podoby dvou obrazů. První ukazoval Ivana po boku Kateřiny, jak kráčí společně, kryti topoly, po mokrém břehu potoka. Tmavěmodré pozadí věštilo noční

Boty do půlnoci

hodinu, nůž blýskavé čepeli krvavý úklad. Na druhém obrazu klečel osamocený Ivan. Měl obě zakrvácené ruce ponořené do nitra strouhy. Krčil se však v přítmí, a na plátně vynikly jen jeho oči, bílé, šelmí, chladné, pronikající tmou.

U čerpací stanice si Pavel koupil plechovku piva. Když platil, vzal bezděčně do ruky noviny. O výročí se psalo na první stránce, článek doplňovala Ivanova fotka ze soudní síně. Soudce mu přiřkl doživotní trest. Ivanův domnělý komplic přezdívaný Káša byl dávno zproštěn viny, ač zůstávaly pochybnosti, zdali by Ivan sám tělo zvládl tak umně rozsekat.

„Ty noviny taky?“

„Jojo, díky. A červený sparty,“ vzpomněl si Pavel a položil noviny na pult. Čekal ho kus cesty a po tabáku byl snad ještě lačnější než po stále připomínaném mordu.

Boty do půlnoci

Lada, s očima unavenýma ostrou září stropního osvětlení, zhltnula poslední hranolek. Vypolstrovaná sedátka, plastové stoly a rychlé tempo moderních městských lidí. U McDonald's to milovala. Ale ne dnes, ne teď. V ruchu přeslechla Ríšovy kroky. Posadil se proti ní.

„Všude jsem tě hledal... a pak mi došlo, že budeš tady,“ prohlásil věcným, příliš sebejistým tónem.

„Hele, říká se aspoň čus,“ Laduna na to. „Když ti bylo tak jasný, že tu budu, pročs sem nešel hned? Nebo spíš – pročs sem vůbec chodil?“ přidala ještě.

„Hele, chtěl jsem jenom...“ koktal Ríša.

„Co? Zkazit mi i večeri? Díky,“ měla zas navrchn. Zavládlo krátké ticho. Lada vyjekla, na vedlejší stolec přistál naležato kelímek s pitím. Do okolí se rozlétla lepkavá tekutina.

„Nemůžeš, kurva, dávat pozor?“ vyjela na muže, z jehož tácu se nápoj svezl a už jen zíral.

„Moc se omlouvám, promiňte,“ vydal ze sebe muž přiškrceně. Jsem jak nějaká hysterka, pomyslela si. Vzápětí však vyskočila a znovu vykřikla – ucítila na paži Ríšův dotyk. V pravačce smutně svíral ubrousek.

Boty do půlnoci

„Chci tě jenom utřít, vydrž...“

Stála mezi stolem a sedačkou, celá načepýřená. Na obrazovce za hlavou jí svatozářně blikal videoklip, v němž střílely pistole a cákala krev.

„Jděte už všichni do prdele!“ rozkřikla se Laduna a vyběhla z občerstvovny ven. S otevřenou pusou zíral Ríša ke dveřím. Ani se nepohnul.

Venku na parkovišti zpomalila a změnila směr. Mířila teď místo na zastávku k louce. Vlastně nevěděla, kam jít. Ale určitě daleko od lidí, hlavně Ríši. Průvan Ladě házel vlasy do tváře, vztekle je odhazovala, ale boj s větrem byl marný. Nakonec si stoupla tam, kde se louka přelévá v les a tolik tam nefouká.

„Kurva,“ procedila přes zuby a vytáhla z kapsy cigarety. Působila křečce, když nemluvila. S očekáváním nezdaru škrtila zapalovačem, ale oheň byl krásný, hladově olizoval konec cigarety. Ladu to uklidnilo. Ale stejně; nechtěla skončit jak babička, ani jako máma, prožívat stejné peklo, počítat nové vrásky každého rána. Už tomu blbečkovi řekla, že je konec, ale pořád se tak nechápavě tvářil. Že se s ním rozchází, nebral

Boty do půlnoci

v potaz. Jako by jen vydechla kouř, jako by její slova nic neznamenala a on si mohl hrát dál. Nechtěla na to myslet, ale nešlo to. Proč teď vůbec jedu k dědovi? Mohla jsem se krásně válet doma, nic nedělat, ale já blbá si domluvím víkend na vesnici v té jeho díře! A nasála do plic novou dávku kouře. Půjde na diskotéku, to jo. Kdo ví, možná si tam někoho najde. Někoho lepšího než toho hajzla, za kterým udělá poslední tečku.

Vzpomněla si na víkend, kdy byla u dědy posledně.

„Maryčkoo... Maryčko Magdonova, co znělo ti po cestě v duši?“ zahlaholil děda Vašek.

Hory tam v dáli za oknem. Nejradši by je nechala zarovnat, jako se kopce rovnaly jinde. Kdyby je tak někdo všechny odtěžil, třeba omylem. Pak by totiž za zvlášť jasného povětří viděla Drážďany.

„Cože? Jaká Maruška?“

„Maryčka. Maryčka Magdonova, od Petra Bezručě. To byl náš velký lidový básník, ty ho snad neznáš?“

„Já básničky nečtu. Jenom časáky,“ odvětila mu kysele. Na malou chvíličku se rozhostilo ticho.

„Jaký časopisy čteš?“ zeptal se děda laskavě.

Boty do půlnoci

„Ale tak, všechno možný.“

„Mladý svět čteš?“

Vyprskla smíchy. Václava to rozohnilo.

„Vy mladý jste ale blbý! Já vážně nechápu, co vy od toho života chcete!“ prohlásil nakonec, ale v mžiku se uklidnil a nabídl, že Ladě donese čaj. Byl z pytlíku a chutnal po jahodách.

Je zima, strašná zima, napadlo ji. Jen dokouřím a půjdu.

O svých viděních Václav s nikým nemluvil – nikdy. Tenkrát to bylo z rána. V dáli, kde krajinu dělila řeka, vycházelo slunce. Tu se nad obzorem, příznačně ohraničeným odlehlým Řípem, komíny Poldovky ze západu a letišťem na jihu, zjevila postava s uplakanou tváří. Nejprve jen stál a naslouchal libému hlasu z výšin. Brzy se usadil na pařez. Dlouhé hodiny setrval v poslechu i úžasu, než mu byla celá zvěst sdělena. V životě vždy věřil spíš síle srpu a kladiva než Bohu,

Boty do půlnoci

ale naléhavost zprávy vše předčila. Domů se večer vrátil jako jiný člověk, manželčino hubování jako by neslyšel.

Podruhé, mnohem později, stalo se to úplně jinak. Nabíral do kýblu vodu ze studně, a když kbelík vytáhl, spatřil na jeho hladině vrásčitou ženu v rakvi obklopenou žlutými růžemi. O tři jitra později nesl pohřební průvod manželčinu rakev bahnitou cestou ke hřbitovu. Ve spárech jejího hrobu pak vypučelo několik zlatavých květů, na Kladensku i Slánsku vzácných a po léta nespátřených, zvláště na tak nepříhodném místě. Všechny babky, ba celé rodiny z okolí, se na ně chodily dívat a obdivovat se jejich kráse. Dokud je kdosi z hrobu nevytrhal i s kořeny.

Pavel stál nad hrobem a bedlivě si prohlížel náhrobní kámen. Protože epitafy miloval a tenhle ho obzvlášť zasáhl. *Smrt není nejhorší, ale zapomnění.*